

Chroń świnie przed węgorkiem

Autor: mgr inż. Anna Bartosik

Data: 30 listopada 2019

W poprzedniej części naszego kompendium wiedzy o pasożytach świń przybliżyliśmy podstawowe informacje dotyczące inwazji glisty świńskiej. Tym razem skupimy się na węgorku świńskim (*Strongyloides ransomi*), który prowadzi do choroby zwanej węgorczyką lub strongyloidozą.

W przypadku węgorka świńskiego (*Strongyloides ransomi*) pasożytami inwazyjnymi są wyłącznie samice, rozmnażające się [partenogenetycznie](#) (dzieworództwo), które wynika z przystosowań pasożyta do bardzo szybkiego zasiedlenia danego środowiska. Małe owalne jaja węgorka świńskiego mają wymiary ok. 50 x 30 µm i są one otoczone cienką skorupką. W jajach znajdują się wykształcone larwy.

Dorośle osobniki węgorka świńskiego osiągają wymiary od 3 do 5 mm. U węgorka świńskiego w zależności od warunków klimatycznych może przebiegać cykl rozwojowy prosty lub złożony. W pierwszym z nich z jaj wydalanych z kałem do środowiska, wylęgają się larwy, które po dwukrotnym linieniu przekształcają się w postać inwazyjną. W sprzyjających warunkach środowiska linienie to odbywa się w ciągu zaledwie 3–5 dni.

Podczas cyklu złożonego dochodzi do czterokrotnego linienia larw, dzięki którym powstają zdolne rozmnażania wolno żyjące osobniki obu płci. Po zapłodnieniu przez samce, samice składają jaja zawierające larwy, które po dwóch linkach stają się postaciami inwazyjnymi.

Zarażenie węgorkiem może odbywać się poprzez drogę laktogenną wraz z siarą matki

fot. Pixabay

Spis treści

- [Zarażenie węgorkiem świńskim](#)
- [Węgorek świński — objawy inwazji](#)
- [Co powoduje węgorek świński](#)
- [Diagnoza inwazji węgorka świńskiego](#)
- [Profilaktyka węgorzycy świńskiej](#)

Zarażenie węgorkiem świńskim

Zarażenie taką larwą najczęściej odbywa się przez skórę (*per cutis*), a rzadziej przez połknięcie (*per os*). Larwy węgorka po przeniknięciu przez skórę zaczynają wędrować naczyniami krwionośnymi i chłonnymi przez serce aż do płuc. **Następnie po wykasłaniu i połknięciu larwy osiedlają się w jelicie cienkim.** Zajmuje im to zaledwie od 3 do 4 dni.

Po osiedleniu larwy przechodzą jeszcze 2 linienia, po których osiągają postać samic rozmnażających się partenogenetycznie. W przypadku zarażenia *per os*, po wnikięciu do błony śluzowej jamy ustnej lub przełyku larwy (podobnie jak w zarażeniu przez skórę), kończą wędrówkę w jelicie cienkim. Zarażenie może odbywać się również poprzez **drogę laktogenną wraz z siałą matki.** Zakażenie drogą pokarmową odnotowuje się najczęściej u prosiąt ssących.

Larwy węgorka po przeniknięciu przez skórę zaczynają wędrować naczyniami krwionośnymi i chłonnymi przez serce aż do płuc.

Węgorek świński — objawy inwazji

Okres niejawny inwazji wynosi zaledwie 6 dni, natomiast okres jawny może trwać od 3 do 4 miesięcy. Podczas przebiegu inwazji pasożytów węgorka świńskiego, można mówić o trzech okresach — skórnym, płucnym, jelitowym — które nie zawsze są od siebie rozdzielone. Podczas pierwszego okresu, w którym to larwy wnikają przez skórę do organizmu, może dojść do zmian zapalnych skóry.

Charakteryzuje się to miejscowymi wykwitami skórnymi, a także świadem oraz wypadaniem szczeciny. Czasami, podczas wędrówki larw, zwierzęta mogą odczuwać bolesność mięśni, co objawia się ich obniżoną aktywnością ruchową. W trakcie przenikania larw przez błony

śluzowe jamy ustnej i przełyku dochodzi do ich podrażnienia, w wyniku czego zwierzęta nie chętnie pobierają pokarm.

Kolejny etap inwazji węgorka świńskiego, charakteryzuje się wystąpieniem duszności, kaszlu oraz wypływu z nosa. Powodem tego jest wędrówka larw przez układ oddechowy oraz podrażnienie płuc.

Objawy węgorka świńskiego

W trzecim okresie inwazji, pasożyty węgorka świńskiego wywołują szereg objawów związanych z osiedleniem się larw w jelicie cienkim. Do objawów klinicznych tego okresu zalicza się m.in.:

- długotrwałe biegunki, które często występują na przemian z zaparciami;
- bóle brzucha;
- utrata apetytu;
- wychudzenie;
- często dochodzi do niedokrwistości.

Co powoduje węgorek świński

Obecność pasożytów w przewodzie pokarmowym świń powoduje poważne uszkodzenia tkanki jelit, **co prowadzi do zahamowania wzrostu.**

Podczas intensywnej inwazji węgorka świńskiego, może również dochodzić do zaburzenia ośrodkowego układu odpornościowego. Jest to wywołane dostaniem się do organizmu zwierząt, toksycznych metabolitów wydalonych przez pasożyty. Do klinicznych objawów zaburzeń układu nerwowego należy zakopywanie się w ściółce, naprzemienna apatia i podniecenie oraz wystąpienie ruchów manieżowych (chodzenie po obwodzie koła).

Najbardziej narażone na zarażenie węgorkiem są świny przebywające w zaniedbanych, ciemnych i wilgotnych chlewniach

fot. Pixabay

Zwierzęta narażone na inwazję węgorka świńskiego

Najbardziej narażone na zarażenie są świny przebywające w zaniedbanych, ciemnych i wilgotnych chlewniach, ponieważ jest to najbardziej sprzyjające środowisko do rozwoju węgorka świńskiego. Larwy pasożyta pozbawione są pochwłki wylinkowej, przez co są bardzo wrażliwe na działanie: promieni słonecznych, niskich temperatur, środków dezynfekcyjnych oraz niekorzystnych warunków środowiska zewnętrznego.

W takich warunkach dochodzi do wysychania i niszczenia postaci inwazyjnych węgorka świńskiego. U kilkutygodniowych prosiąt śmiertelność zarażonych zwierząt jest znaczna. Natomiast starsze osobniki są mniej wrażliwe na zarażenie i sama inwazja ma łagodniejszy przebieg. Po przechorowaniu zwierzęta są odporne na reinwazje węgorka świńskiego.

Najbardziej narażone na zarażenie są świny przebywające w zaniedbanych, ciemnych i wilgotnych chlewniach, ponieważ jest to najbardziej sprzyjające środowisko do rozwoju węgorka świńskiego.

Diagnoza inwazji węgorka świńskiego

Rozpoznawanie inwazji odbywać się może zarówno przez badanie przyżyciowe, jak i pośmiertne. Badanie przyżyciowe polega na pobraniu kału, w którym przy zastosowaniu metody flotacji można zauważyć małe, przezroczyste jaja. Jaja te zawierają larwy o charakterystycznym ułożeniu w kształcie litery U. Należy zaznaczyć, że kał musi być zbadany natychmiast po pobraniu, ponieważ larwy szybko opuszczają jaja. Aby je później wykryć, konieczne będzie zastosowanie innych metod badawczych (np. Baermanna lub Vajdy). Badanie pośmiertne polega na badaniu pod lupą treści jelita zwierząt oraz zeszkrobiny błony śluzowej w celu znalezienia bardzo małych i cienkich nicieni. **Innym objawem wskazującym na zarażenie świń węgorkiem jest obrzęk i rozpulchnienie błony śluzowej jelita.** Często też, część ta jest pokryta śluzem, a na jej powierzchni można zobaczyć wybroczyny i owrzodzenia. Takie zmiany, przez wędrówkę larw, mogą także powstać w płucach i oskrzelach.

Profilaktyka węgorzycy świńskiej

W walce z węgorkiem świńskim najważniejsze jest utrzymanie higieny w chlewniach, ze szczególnym uwzględnieniem porodówek i warchlakarni. Ponadto, zaleca się regularne badanie kału i odrobaczanie zwierząt. W przypadku zdiagnozowania wystąpienia węgorka świńskiego najczęściej zalecane jest użycie produktów zawierających iwermektynę, tiabendazol lub lewamizol.

Zobacz więcej artykułów z cyklu o pasożytach świń:

- [Jak wygląda inwazja glisty świńskiej?](#)
- [Kokcydioza świń](#)
- [Choroby pasożytnicze świń – lepiej zapobiegać niż leczyć. Część I](#)

Czy artykuł był przydatny?

Kliknij na gwiazdkę, by zagłosować

Submit Rating

Ocena 3 / 5. Liczba głosów 1

```
{ "@context": "http://schema.org", "@type": "none", "aggregateRating": { "@type": "AggregateRating", "bestRating": "5", "ratingCount": "1", "ratingValue": "3" }, "image": "https://www.agrofakt.pl/wp-content/uploads/2019/10/wegorek-swinski-wyrozniajace.jpg", "name": "Chroń świnie przed węgorkiem", "description": "Chroń świnie przed węgorkiem" }
```